

Сестра Аркансил (копирайт)

Караконджулчо и папагалът

- Знам го, разбира се! Понякога привечер Евичка го извежда на задната веранда, ама стои неотлъчно до него, - засмя се Дактилчо така, че му се видяха и кътните зъби. Те също бяха криви.
- Страх я е някой да не го открадне? – съчувствено попита Караконджулчо.
- Ами, страх я е да не го духне вятърът, щото ще падне и съвсем ще се потроши. Една вечер обаче го беше изнесла и го сложи на един стол, после нещо й звънна телефонът и докато тя отговаряше, можахме да се разприказваме. Това беше преди ти да дойдеш. Не е лесна неговата, не е... – Дактилчо се разстройваше нещо от този спомен и Бенемот донесе още наденички.
- Какво има да не му е лесно – обичат го, гледат го, Ева даже няма гадже, което да му пуши на главата. Пей, сърце! - промърка Бенемот, който след срещата с Джон беше посветил доста време на наблюдение на прокурорката и нейното домочадие. Освен папагала, то включваше костенурката Бурито, която обичаше зеле и беше голяма колкото едновременен емайлиран леген за пране.
- Отвън може и така да изглежда. Но ти си знаеш, не всичко е такова, каквото изглежда. Ако ти кажа, че Сакреблю всъщност е стар пиратски папагал, който после бил собственост на един контрабандист на наркотици в Луизиана, нали няма да ми повярваш? А то си е истина от първата до последната буква! Не можеш да си представиш какви думички знае! Обаче вече е стар и иска две неща преди да отиде на Големия Небесен Пиратски Кораб – да устрои личния живот на Евчето и да полети още веднъж. Не му се умира у дома, той си е волна птица, пък и Евчето ще се разстрои. Тя май знае за неговото желание, още от времето, когато го е взела, ама и на нея не й е лесно.
- Чакай малко, откъде градска прокурорка може да вземе папагал, който е бивш контрабандист и още по-бивш пират? Те такива се пресичат само в съдебната зала, а не вярвам тя да го е намерила там! – вметна Бенемот, докато дъвчеше едно стръкче котешка трева.
- От къде, от къде, от приюта за бездомни животни! Тя била тръгнала да си взема куче, щото получавала заплахи, и докато разглеждала питомците, някой казал „Гледай зад себе си, глупаво създание!“. Тя се огледала и що да види, клетката на един питбул отворена и той я оглежда с гастрономически намерения. Евчето тряснало питбула с вратата, устроило скандал на ветеринаря и когато от него останали жалки парцалки, попитала защо я е нагрубил докато я предупреждавал. Човечецът честно си признал, че предупреждението било дошло от говориящия папагал и посегнал да го прасне за прекалено отваряне на клюна. За това своеволие бил ущипан яко от същия клюн, който после казал едно вдъхновено „Сакреблю!“ За Евчето това било любов от пръв поглед, а ветеринарят, потривайки синката, й продал папагала за долар. Той всъщност бил готов да й плати, само

да махне този скандалджия от главата му. Тя го кръстила Сакреблю, защото той иначе бил записан без име в регистъра.

- Защо й трябвал папагал-скандалджия? Нали искала куче-пазач?
- И ти ще станеш скандалджия, ако ти орежат половината пера, а другата половина ти ги оскубят! Предишните собственици не били стока, хранели го с глупости, та перата му опаднали повечето, после да не вземе да излети, му отрязали перата по крилете и по опашката, заприличал на кокошка горкият! Оттам и характерът му, как да кажа, абе не бил вече слънчев. Евчето работи по въпроса, чете разни научни трудове, храни го най-изискано, но Сакреблю не може да пази равновесие без големите си пера, пада постоянно, и новите пера се чупят. Литографка рече, че присадка може да му помогне.
- Присадка на какво? На пера? – сащиса се Караконджулчо. – Че от къде ще вземат толкова пера, нали трябва да оскубят някой друг папагал!
- Това е въпросът! Евчето и по този въпрос работи. Има хора, които и предлагат по някое и друго перо, но трябва много. Тя понякога нощем се преоблича така, че и майка й няма да я познае, и се навърта по разни злачни места, които не са безопасни, с надеждата да попадне на някой трафикант с прясно умрял папагал за трансплантация. Ама тези хора са и от нея по-опасни и ще вземе да стане някой сакатлък, Сакреблю много се притеснява!
- Това вече е решение! – вдигна лапа Бенемот.
- Това, че ще стане сакатлък? – възмути се Караконджулчо.
- Не, ама че си недосетлив понякога! Значи, първо работим в няколко направление. Аз поемам това Бабата да се запознае с Джон, щото той на никой от нас няма да повярва, какво да го правиш, човешка направа. В това време Дактилчо се заема с разузнаването кога Евчето ще излиза на нощен лов. Ти вземаш едно елфче за водач и отивате при Литографчето, те нали тяхната дамска лига сега мъти, нямат нужда от толкова много пера, всяка ако ви даде по едночко –двечки и ще се съберат за цял папагал. Само внимавайте да паснат по размер, ако Сакреблю си спомня какви са били неговите. След това сглобяваме картинката. Евчето се приготвя и тръгва, Сакреблю ти слива адреса, Бабата пресреща Джон и изиграва драматична сцена, Джон отърчава да спасява Евчето, мир и любов, и пера за папагала.
- Гениален си, Бенемот, абсолютно гениален! Дактилчо, как мислиш, ще получим ли пера?
- Що за въпрос? Естествено! Ти имаш ли още от онези боички, дето цапахме балоните за 24-ти май?
- Не, но в една от книжките на Детенце има една картинка за оцветяване, досущ папагала на Евчето, ще взема една кутийка цветни моливчета и отиваме! Ти ще ме представиш, аз после сам ще отскоча когато Евчето отиде на работа.

Беше достатъчно топло, за да може Бабата да изиграе примираща от жегата с достатъчно достоверност. Бенемот беше проучил разписанието на Джон за две седмици напред и следеше часовникът с кукувичка. Котаракът с носталгия си спомни за Колибрито Жоао, което вече се беше обадило няколко пъти да ги кани на гости в Бразилия, Бразилия.

- Не се разсейвай, - смъмри го тихо Бабата, - да не пропуснем пусията!
- Няма, имаме още към пет минути! Аз отивам на ъгъла и ще ти дам знак. Да не забравиш капките студена пот! – Бенемот стрелна с поглед купичката с ледена вода на масичката до вратата. – Успех!

Джон се връщаше от поредното главоболно дежурство. Горещината правеше хората агресивни и всички участници в планерката бяха викали до посиняване или до позеленяване, макар началникът му да беше добил цвят „Печена тухла четворка“ при поставянето на последните задачи. Мечтите на Джон се въртяха около басейн със студена вода. Или поне леген със студена вода. И малко студена бира, ако е възможно. Той въздъхна. Нямаше студена бира. Той беше забравил да купи предишната вечер, а до най-близкия магазин имаше още три дни път с камили. А така му се пиеше бира!

Неочаквано движение в като цяло замръзналия в жегата пейзаж привлече вниманието на полица. Майката на съседа, възрастна жена с широкопола шапка, се беше хванала за оградата и се олюляваше. Вероятно Бабата беше излязла на разходка и ѝ беше прилошала току пред собствената ѝ врата. Джон скоростно дотича и я подхвана за лакътя.

- Дишайте дълбоко, госпожо! Аз съм Джон, вашият съсед, ще ви помогна да стигнете до дома!
- Ах, толкова съм ви благодарна, млади момко, толкова съм ви благодарна! Вие навярно сте доктор, видели сте, че ми прилошава, и ме спасихте! Ах, можех да падна и да умра преди да стигна вратата! Заповядайте у дома, да се обадя на приятеля ми, че съм се прибрала жива и здрава с ваша помощ! – Бабата си вееше с широкополата си шапка.
- Може би трябва да се обадите на сина си, и той да не се притеснява! – подсказа Джон.
- Не, не, той повече ще се притесни, ако му се обадя! – Бабата настани Джон в един фотьойл и отиде до телефона. Тя кратко поговори с някого на език, който полицаят не разбра, и се върна цяла в усмивки. – Приятелят ми рече да ви черпя поне една бира в тази жега!
- Не, не, няма нужда, аз трябва да вървя, че чакам разговор у дома! – разбърза се Джон.
- О, тогава ще ви я дам за у дома ви, вие нали сте съсед, няма да се стопли! – със скорост абсолютно несъвместима с неотдавнашната ѝ слабост възрастната жена отърча до кухнята и донесе две запотени бири в полиетиленов пакет. – Ще ми направите удоволствие!

Съпротивлението на Джон бе сломено. Той благодари от сърце и зашляпа към дома си. Таласъмчето даде „хай файв“ на Бенемот и наля чаша сок на Бабата.

- Тук ми трябва две дълги зелени, - Караконджулчо сверяваше разгърнатия план на папагаловото оперение с наличността. Литографчето свирна отривисто и една добре охранена археоптерикска долетя, дръпна две от най-красивите пера на опашката си и се върна в гнездото си. – Сега ми трябва четири тъмно сини, размер седем, после тъмно лилави шести номер, липсват и на двете крила, знам, че се намират най-трудно...

- Спокойно, намират се и още как, само трябва да свирнем по-далеч, давай нататък, докато чакаме, виж със жълтите няма никакъв проблем, тук имаме няколко девойчета, които са мимикрирали като канарчета. Момичета, дайте по три жълти петици, не, по четири, и да са новички... И пратете някой при момчетата, че за опашката трябва да отонези с остри ръбове.

- Стига си се цупил, Сакреблю, нали го правя за теб! Ако ни провърви, ще има най-малко половината пера, които ни трябва! Подшушнаха ми, че днес пристига цяла пратка, не може да не са изпуснали поне един! Дори и да не са, все ще ми отскубнат по едно-две, ако се усмихна широко! – Евчето беше обречена като момиче от „Мечешкото знаме“ по време на работно дежурство. Сакреблю беше ужасно разтревожен, старото му пиратско сърце чувстваше, че това подшуване не е било плод на щастлива случайност. Той се надяваше да задържи Евчето още малко, поне докато си дойде Джон от работа, иначе целият план пропадеше. Сакреблю подраска с нокът по стъклото.
- Добре, да седнем отвън за малко! Какво ти става? – Евчето поклати глава при настойчивите крясъци на птицата. Обаче в дома насреща едно таласъмче отреагира мълниеносно. В момента, в който Ева отвори вратата да излезе, телефонът звънна. Тя упомена няколко думи, от които Сакреблю се изчерви, но отиде да вземе слушалката. Докато стигне до нея, звъненето спря. Папагалът използва момента и обърна купичката си с вода. Евчето отиде да я напълни в кухнята, където Бурито беше обърнал чинията си със зеле точно пред вратата. Докато младата жена оправи и тази бъркотия, Джон се беше прибрал. Преди да успее да си развърже обувките, полицаят беше посетен от разтревожената Баба, която под клетва за анонимност му беше разказала за Евчините планове. Така че когато колата на Ева напусна дискретно квартала, зад нея още по-дискретно отпраща в нощта мотоциклетът на Джон.

Старото пиратско сърце на Сакреблю не беше се излъгало. Нелегалните търговци на папагалска плът имаха сметки за оправяне с челичената прокурорка и бяха използвали същата тактика, която беше дала възможност на някои техни колеги в Одеса да се разправят с полковник Весневич. Единствената човешка слабост на жертвата беше станала достояние на дребните душици на убийците. Верно, Евчето не танцуваше танго, но това беше без значение, тъй като и полковникът белогвардеец не си беше падал по папагали, това са дребни детайли от пейзажа. А пейзажът беше доста тъмен и в момента, в който вратите на автобуса, от който Евчето слезе, се затвориха, един нож се опря в гърлото ѝ.

- Какво мило посещение! – провлече един глас, който ѝ се стори познат. – Кой би помислил, че ще ви намерят малко убита в такъв интересен костюм, или поне в част от него. Надявам се бельото да е съответстващо! - добави гласът с неприятен кикот.

- Това е моя работа да проверя, Малкия, вдигни ръчички внимателно, много бавно, защото аз от резки движения се стряскам и стрелям непроизволно! Така че може Дългият да е изтегил наистина дългата клечка, като го вкарах в пандиза миналия месец, той поне още няма дупка в главата, а ти си на път да се сдобиеш,- прозвуча гласът на Джон. Ножът изтрака в краката на Евчето и собственикът му се отмести вдървено.
- Да беше казал, че е твоя, да не се мъча напразно, - измърмори Малкият. – На мен такава дълга и без това не ми трябва!
- Това за дългото ще си го запазя за следващата ти присъда, помни ми думата! – скръцна със зъби Евчето.
- Отзад има втора каска, - скръцна със зъби Джон. – И по-бързо, че ще ми се стопли бирата!

Ева се чувстваше ужасно неудобно. За късмет шлемът скриваше двете червени петна на бузите ѝ. Това май беше единственото скрито нещо, защото миниатюрната ѝ рокля не представляваше бариера за въображението. За съжаление, освен бариера за въображението, тя не представляваше бариера и за дъжда, който беше лъснал улиците. Джон караше внимателно, без да се притеснява за бирата си. Другата причина, по която той караше бавно, беше, че Евчето имаше приятни форми за притискане, дори през коженото байкерско яко, с което тя беше облечена. Якето беше негово, но той галантно ѝ го беше отстъпил малко преди да почне дъждът, но след като бяха излязли от тъмното кварталче.

Сакреблю попържаше на няколко карибски наречия. Бурито продължаваше флегматично да дъвче зеле. Когато дояде и последното листо, той вдигна глава.

- Стига си разтрисал въздуха! Ще си дойде като си дойде! Нали Караконджулчо рече, че ще прати веднага Бабата!
- Ами ако е закъсняла? Ами ако Джон не е отишъл? Ами ако е отишъл късно?
- Абе теб как са те търпяли на кораба, а? На теб трябва да са ти давали да шиеш платната с бод „зад игла“ с този изнервен характер, за трудотерапия! Страшилището на моретата, грачещо „Ами ако не стане абордажът? Ами ако те нямат прясно мляко в камбуза? Ами ако на капитана дървеният крак му падне във въздуха?“
- Смей се, смей се, веднъж му падна! Добре че беше дървен, та после го уловихме с кепчето.
- А абордажът как мина?
- Как, как, никой не можеше да се бие наистина! Всички се попикаваха от смях! И нашите, и техните! Те идваха от пристанището, метнаха ни една бъчвичка пресен ром, било заплащане за цирка! Техният капитан беше заковал за нея едно писмо, докато намерим кой да го прочете, техният кораб беше на два изстрела разстояние, тяхната кожа!
- О, кажи какво пишеше, давам сто години живот да науча!

- Беше дружески съвет да вземем девица на борда, да ни пришие по-здраво Веселия Роджър, да не му паднат кокалите по време на следващата битка! Опитавме се да ги догоним, ама нямаше смисъл, те бяха опънали всички платна...
- Чувам мотор...
- Нямаха мотор, това беше стар кораб!
- Не говоря за твоите морски драми, пред къщата спря мотор! Тихо!

В разбълниканото съзнание на Евчето някакви останки от добро възпитание в стил „благородна девица от католически пансион“ й създаваха проблеми. Баба й я беше учила, че ако се наложи да вземе назаем нечия дреха, то тя трябва да я върне изпрана и изгладена. Ева конвулсивно стискаше Джоновото кожено яке.

- Ще го изпера, ще го изгладя и ще ти го върна! Обещавам! – изчурулика дамата. Джон побледня. Изпран и изгладен, неговият параден „Харли Дейвидсън“ вероятно щеше да представлява интересна гледка.
- Благодаря, не е нужно! – той понечи да си вземе дрешката обратно. Евчето се дръпна.
- Поне можеш да дойдеш на вечеря утре, да ти благодаря както следва! Обещавам студена бира вместо тази, която ти се е стоплила! Нали не си много зает?
- Ще дойда с удоволствие. Само ми кажи, защо ти трябваше да ходиш днес в „Дупката“, ако не е тайна, разбира се?

Евчето се изчерви до корените на русата си дълга коса.

- Заради папагала ми... Трябват му нови пера, и аз си помислих, че мога да намеря някой труп... Не, не каквото си помисли, трябва ми папагалско трупче, даже не трупчето, а перата, щото можехме да използваме от мисирка, но Сакреблю щеше да се обиди, все пак той е макао, как така с монохромни пера! Ох, ела утре в седем, ще ви запозная... – Евчето върна на Джон якето и бързо си влезе у дома.

Джон се прибра също, опна якето си да се суши и позвъни на Бабата да благодари за наводката. При разказа за благородната мотивация за търсенето и добиването на трупен материал Бабата плесна с ръце.

- Ами като отидем утре в парка с Детенце, ще съберем каквито пера намерим, ти мини, моето момче, след работа през нас, може да има нещо интересно!

Беше тиха лятна нощ, в която унасящо бучеше климатичната инсталация. Джон лежеше буден, докато Евчето дремеше сгушена до него на огромната си спалня. Вечерта определено беше започнала интересно, когато Джон се беше появил с огромен пакет разноцветни пера, получен от Бабата в комплект с рисунка на папагал, оцветена с моливчета. Евчето беше обсипала полицая с целувки за подаръка, после с един замах беше смела от масата всичките приготовления и двамата

бяха прекарвали незабравими мигове в реставрирането на оперението на Сакреблю. На края на операцията папагалът беше като слязъл от картинката и изключително доволен. Той беше направил два кръга над главите им и излял грижливо приготвения ордъовър. Междувременно Бурито беше приключил салатата, по невнимание оставена на ниско столче. Но не тези събития безпокояха храбрия полицаи. Смущаваше го една поредица от малки детайли, които сякаш бяха изпаднали от пъзела на живота. Спасената от него в жегата Баба беше говорила с някого по телефона, но този някой се намираше на един бутон разстояние. Дори ако това можеше да се преглътне с идеята, че нейният митичен приятел с чужбински езикови познания е сложен на скоростно набиране, оставаше да се разбере откъде бяха всички тези пера, така прецизно пасващи на картинката на папагала макао, оцветена според същата тази Баба от невинна Детска ръчица. Както вече споменахме, Джон беше любител орнитолог и беше наясно, че такива птички не гнездят в съседския парк. И най-накрая, откъде беше дошло онова слънчево жълто моливче, чието крайче Бурито така усърдно додъвкваше, докато Джон и Евчето се занимаваха със Сакреблю. Решението на тази загадка беше почти на път да се роди в главата му, когато русокосият сукубус в ръцете му се обърна и отвори две хипнотично сини очи.

- Ако ти оставаш завинаги, Сакреблю от днес спи в хола! – каза сукубусът.
- Решено! – каза Джон и изцяло забрави за моливчето и скоростното набиране.